

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN

BATI'NIN SAVAŞI

DOUGLAS MURRAY

Çeviren: Eren Kanat

BATI'NIN SAVAŞI

Translated from the English Language edition of The War on the West by Douglas Murray, originally published by HarperCollins Publishers. Copyright © 2022 by Douglas Murray. Turkish translation Copyright © 2024 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali HarperCollins Publishers tarafından “The War on the West” adıyla yayımlanmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SANDER YAYINLARI

Fatih Mah. Tahralı Sok. Kavakyeli İş Merkezi
No: 7/E İç Kapı No:16 Ataşehir/İSTANBUL
Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com
www.facebook.com/sanderyayinlari
www.twitter.com/SanderYay
www.instagram.com/sanderyayinlari
<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 9786256811287
Yayıncı Sertifika No: 45798
1. Baskı: İstanbul 2024
İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa
Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur
Çeviren: Eren Kanat
Editör: Ayşegül Yazmacı
Redaksiyon: Dicle Biçicisoy
Son Okuma: Buket Konur
Mizanpaj: Özlem Yıldız
Kapak Uygulama: Özlem Yıldız
Orijinal Adı: The War on the West

BASILDIĞI YER

Özkaracan Matbaacılık ve Ciltcilik San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mahallesi Gülbahar Caddesi No: 62/C Bağcılar/ İstanbul
Sertifika No: 45469

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

BATI'NIN SAVAŞI

Douglas Murray

Çeviren: Eren Kanat

 sander yayınları

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Irk 21

Bir Ara: Çin 75

Bölüm 2 Tarih 93

Bir Ara: Tazminatlar 146

Bölüm 3 Din 165

Bir Ara: Şükran 216

Bölüm 4 Kültür 229

Sonuç 271

Teşekkür 290

Referanslar 291

Vaftiz çocuklarıma...

Giriş

Son zamanlarda Batı'ya karşı bir savaş yürütüldüğü açıkça ortaya çıkmıştır. Bu, orduların çarpıştığı ve kazananların belirlendiği geçmiş savaşlara benzemiyor. Bu, Batı geleneğinin temellerine ve tüm kazanımlarına karşı acımasızca yürütülen kültürel bir savaştır. İlk başta bunu kavramak zordu. Birçoğumuz bir şeylerin yanlış gittiğini algıladık. Tek taraflı argümanların ve haksız iddiaların sürekli kullanılmasını sorguladık ancak teşebbüs edilen eylemlerin büyüklüğünün tam olarak farkında değildik. Farkında olmamızın bir nedeni de fikir dilinin yozlaşmış olmasıydı. Son zamanlarda kelimeler artık orijinal anlamlarını ifade etmiyordu.

'Eşitlik' kavramı tartışılıyordu ama eşit haklar konusunda bir endişe yok gibiydi. 'İrkçilik karşıtlığı' tartışılıyordu ama derin bir ırkçılık olduğu anlaşılıyordu. 'Adalet' terimi kullanılıyordu ama sanki aslında 'intikam' kastediliyor gibiydi.

Bu hareketin boyutları ancak son yıllarda, etkileri belirginleştikten sonra anlaşıldı. Şu anda Batı dünyasının geçmişini, bugününü ve geleceğini kapsayan, onunla ilgili her şeye yönelik bir saldırı söz konusu. Bu sürecin bir sonucu olarak, amansız bir cezalandırma döngüsüne hapsolmuş durumdayız. Bunun azaltılmasına yönelik kayda değer bir çaba gösterilmiyor, hatta bunun için kafa yorulmuyor.

Geçtiğimiz on yıl boyunca bunu kendi başıma anlamaya çalıştım. Bunun bir yönü olan Batı'daki kitlesel göçün neden olduğu değişimleri 2017'de yayınlanan *'Avrupa'nın Tubaf Ölümü'* adlı kitabımda ele aldım. Göç meselesini ele aldığım sırada, bana daha derin bir olgunun gerçekleşmekte olduğu görünmüştü. Yunanistan ve İtalya kıyılarına yanaşan tekneleri ve büyük şehirlerde ortaya çıkan göçmen kamplarını gözlemlerken, gelişmekte olan dünyanın gelişmiş dünyaya geçişinin sonuçlarına tanık oldum. Hiçbir göçmeni bu yolculuğa çıkmak istediği için kınamadım. Göçmenlerin kaçtığı çok sayıda ülkeyi

ziyaret ettim. Göçmenlerin savaştan mı yoksa (çoğu durumda olduğu gibi) ekonomik zorluklardan mı kaçtıklarına bakılmaksızın, eylemleri oldukça anlaşılabilirdi. Benim endişem, Avrupalıların buna neden izin verdiği ve neden hayatta kalmak için kimliklerinden vazgeçmelerinin beklendiğiydi. Avrupa'nın bu hareketi haklı çıkaran tarihsel bir borcu olduğuna inanılıyordu ancak bu fikri savunanlar bu hareketin sınırlarını belirlemedi.

Batı'nın bu 'borcunun' geri ödenmesi mümkün mü? Çünkü borcun her yıl ödenmediği, aksine arttığı görülüyordu.

Benzer bir durumun tüm Batı ülkelerinde yaşandığını fark ettim. Coğrafi olarak farklı olmalarına rağmen, göçe izin verilmesinin nedenleri tüm ülkelerde aynıydı. ABD yıllardır, özellikle güney sınırında olmak üzere, kendi göçünü yönetme zorluğuyla karşı karşıya. Amerika'ya yaptığım seyahatler sırasında, daha önce İngiltere ve Avrupa'da duyduğum argümanların aynısıyla karşılaştım. Amerikan kamuoyuna, sınırların gevşetilmesini ya da tamamen açılmasını savunan politikacılar ve diğer tanınmış kişiler tarafından sürekli olarak benzer argümanlar sunuldu. Avrupa'da olduğu gibi, sadece kendilerini dünyaya açan ülkelerin medeni olduğunu savunan etkili kişi ve kuruluşlar vardı. Aynı durum Kanada'da da yaşandı. Aynı durum dünyanın diğer ucunda, Avustralya'da da gözlemlendi. 'Batılı' olarak kabul edilen tüm toplumlar (yani Avrupalı veya Avrupa kültürel mirasına sahip ülkeler) benzer bir tartışma örüntüsü yaşadı. Batılı olmayan toplumlar hiçbir yerde benzer bir muamele görmemiştir.

Sadece üç kıtaya yayılmış Batılı ülkelere, meşruiyet kazanmak ve saygın kabul edilmek için demografik yapılarını hızla ve temelden değiştirmeleri ısrarla tavsiye edildi. Yirmi birinci yüzyıla ilişkin vizyon, Çin'in olduğu gibi kalabileceği, Uzak ve Ortadoğu ile Afrika'daki farklı ülkelerin ise oldukları gibi kalabilecekleri, hatta eski hâllerine dönebilecekleri şeklindeydi ancak 'Batı'nın bir parçası olarak tanımlanan ülkelere farklı bir şey olmaları ya da tüm meşruiyetlerini kaybetme riskini almaları bekleniyordu. Doğal olarak ülkelerin ve devletlerin

değişme hakkı vardır. Değişim zaman içinde kaçınılmaz bir süreçtir. Öte yandan, durumun dengesiz ve istikrarsız bir tonu olduğu görülüyordu. Ortaya atılan argümanlar, ilgili ülkelere duyulan sevgiden ziyade, onlara karşı zar zor gizlenen bir nefrete dayanıyordu. Birçok kişiye göre, özellikle de kendi toplumları içinde, bu ülkeler bir yanlış yapmış gibi görünüyordu. Bu yanlış telafi edilmeliydi. Sorun Batı'ya atfedildi. Batı'nın dağılması bir çözüm olarak sunuldu.

Bir şeylerin yanlış gittiğine dair işaretler vardı. Yazar, 2019 yılında *'Kalabalıkların Çılgınlığı'* adlı kitabında bu konulardan bazılarına değindi. Yazar, Batı toplumlarının cinsiyet, cinsellik ve ırk temelinde bölünmeye çalışıldığı 'kimlik politikalarının' yarattığı meydan okumayı tartıştı. Yirminci yüzyıl sonrasında ulusal kimlik onursuz bir aidiyet biçimi olarak algılanmış ve bu da başka aidiyet biçimlerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Günümüzde bireylere kendilerini belirli grupların üyeleri olarak tanımlamaları tavsiye edilmektedir. Bu gruplar arasında cinsel yönelim, cinsiyet ve ırk yer alıyordu. Bu tür aidiyetler de Batı karşıtı bir yöne doğru eğilimliydi. Eşcinsel bireyler, uyumsuz ve kurum karşıtı görüşler ifade ettikleri sürece övgüye layık görülmemiştir. LGBTQ olarak tanımlanan ve normal bir yaşam sürmek isteyen veya Batı kültürüne olumlu bakan bireyler toplumdan dışlandı. Dahası, feministler sadece erkek egemen kurumları ve Batı kapitalizmini eleştirdikleri sürece yararlı görülmemiştir. Bu çizgiye uymayan ya da Batı'da nispeten iyi durumda olduklarını düşünen feministlere en iyi ihtimalle satılmış, en kötü ihtimalle düşman muamelesi yapıldı.

Irk tartışması daha da kötüleşti. Batı toplumuna entegre olmuş, katkıda bulunmuş ve hatta ona hayranlık duyan azınlıklar giderek daha fazla ırk haini olarak yaftalanmaya başladı. Sanki başka bir bağlılıkları olması bekleniyormuş gibi. Her şeyi yok etmeyi amaçlayan radikaller kutlanıyordu. Siyah Amerikalılar ile Batı kültürünü kutlamayı ve ona katkıda bulunmayı amaçlayan diğer insanlar ise vatan hainiyiymiş gibi muamele gördü ve

haklarında konuşuldu. Giderek daha ağır iftiralara maruz kaldılar. Kendi toplumlarına duydukları sevgi olumsuz bir özellik olarak görüldü.

Aynı zamanda, başka herhangi bir toplumu benzer bir şekilde tartışmak sosyal olarak kabul edilemez hâle gelmişti. Son zamanlarda Çin Komünist Partisi tarafından işlenen tarifsiz zulümlere rağmen, Batı'da neredeyse hiç kimse Çin'i Batı'ya yöneltilemese aşığılama ve öfke ile aynı düzeyde eleştirmemektedir. Çin malları hâlâ Batılı tüketiciler tarafından ucuza satın alınmaktadır. Boykot etmek için yaygın bir çaba yok. 'Çin malı' olumsuz bir etiket değildir. Çin'de şu anda zulümler yaşanmaktadır ancak bunlar olağan görülmektedir. Yazarlar, İbraniceye çevrilmelerini reddetmelerine rağmen yayınlarının Çin'de dağıtılmasından memnun. Chic-fil-A sandviç üretimi nedeniyle, Nike'in Çin'deki atölyelerde spor ayakkabı ürettiği için maruz kaldığı eleştirilerden daha fazla eleştiriye maruz kalmaktadır.

Gelişmiş Batı'da farklı bir standardın geçerli olduğu görülmektedir. Kadın, cinsel azınlık hakları ve özellikle de ırkçılık konusunda, durum aslında hiç bu kadar iyi değilken sanki hiç bu kadar kötü olmamış gibi sunuldu. Kayıtlı tarih boyunca bir şekilde var olmuş olan ırkçılık belası inkâr edilemez. Türümüzde grup içi ve grup dışı eğilimler oldukça güçlüdür. Gelişmişlik düzeyimiz tahmin ettiğimizden daha düşük olabilir. Bununla birlikte, son yıllarda Batı ülkelerinde ırksal eşitlikle ilgili durum büyük ölçüde iyileşmiştir. Toplumlarımız, başta siyahî Amerikalılar olmak üzere farklı ırk kökenlerinden gelen önemli bireylerin kayda değer çabalarıyla örneklendiği üzere, ırkın ötesine geçmeye çalışmıştır. Günümüzde Batı toplumlarında takip ettiğimiz bir gelenek olan ırksal hoşgörünün gelişmesi ya da bu yönde bir istek duyulması kaçınılmaz bir sonuç değildir.

Bugün ırkçılığı en iğrenç günahlardan biri olarak gören toplumlarda yaşıyor olmamız da kaçınılmaz bir sonuç değildir. Bu, haklarını savunan, mücadele eden ve talep eden birçok cesur bireyin çabaları sayesinde mümkün oldu.

Son yıllarda bu mücadelenin hiç yaşanmadığını öne sürmek giderek yaygınlaşıyor. Sanki bir serapmış gibi. Son zamanlarda, Batı dünyasındaki ırksal meseleleri, düzeltme noktasını aşmış ve aşırı düzeltmeye geçmiş bir sarkaca benzetiyorum. Sanki sarkacın önemli bir süre boyunca biraz fazla düzeltilmesi, eşitliğin daha sağlam bir şekilde tesis edilmesine yol açabilirmiş gibi. İyi niyetinden bağımsız olarak bu inancın son derece yanlış yönlendirilmiş olduğu artık aşikârdır. Batılı ulusların genelinde ırk, on yıllardır görülmemiş bir şekilde sorun hâline gelmiştir. Renk körlüğü yerine, artık aşırı ırkçı farkındalığa doğru itiliyoruz. Rahatsız edici bir görüntü ortaya çıkmıştır.

Tarih boyunca tüm Batı ülkelerinin geçmişinde ırkçılık olmuştur. Bununla birlikte, ülkelerimizin tüm tarihi bundan ibaret değildir. Irkçılık, toplumlarımızı algılayabileceğimiz tek bakış açısı olmasa da en sık kullanılan bakış açısidir. Geçmişin her yönü ırkçı olarak görülmekte, dolayısıyla geçmişteki her şey lekelenmektedir.

Oysa radikal ırkçı bakış açıları her şeye uygulandığı için bu sadece Batı geçmişi için doğrudur. Afrika'da siyah Afrikalıların diğer siyah Afrikalılara karşı ayrımcılık yaptığı ciddi bir ırkçılık vardır. Irkçılık Ortadoğu'da ve Hint alt kıtasında yaygındır. Ortadoğu'da nereye seyahat ederseniz edin, hatta 'ilerici' Körfez Ülkelerinde bile, çağdaş bir kast sisteminin iş başında olduğunu göreceksiniz. Bu toplumlar, kendilerinden faydalanan ayrıcalıklı ırksal gruplar tarafından yönetilmektedir. Buna ek olarak, onlar için çalışmak üzere ithal işgücü olarak getirilen savunmasız yabancı işçiler vardır. Bu insanlara saygısızlık ediliyor, istismar ediliyor ve hatta bazen hayatlarının hiçbir değeri yokmuş gibi davranılıyor. Dünyanın en kalabalık ikinci ülkesi olan Hindistan, ülkeyi gezen herkesin tanıklık edebileceği gibi, hâlâ geçerli ve dehşet verici bir kast sistemine sahiptir. Hatta bu durum, belirli insan gruplarının doğumlarından başka hiçbir nedene dayanmaksızın 'dokunulmaz' olarak görülmesine yol açmaktadır. Bu iğrenç önyargı sistemi günümüzde de varlığını sürdürmektedir.

New York Times oksatan!

Batı'nın Savaşı, dūřuncelerin muazzam bir savaş alanında yankı bulduğu, fikirlerin gök gürültüsü gibi yankılandığı kültür meydanının içine doğru bir yolculuktur. Bu zihinsel arenada, değişim rzgrlarının şiddetle estiği bir manzara içinde Douglas Murray, bizi elimizden tutup paradokslar ve tutarsızlıklarla dolu bir peyzajın içinden geçirir.

İyi niyetli pek çok insanın ikiyüzlü ve tutarsız Batı karşıtı söylemlerle nasıl kandırıldığını anlatır. Sonuçta, Kant, Hume ve Mill'in fikirlerini; ırk konusundaki görüşleri nedeniyle bir kenara atmamız gerekiyorsa, çalışmaları ırkçı hakaretler ve Yahudi karşıtlığıyla dolu olan Marx'ı da bir kenara atmamız gerekmez mi? Amerika'da ırkçılığın kzleri hâlâ sndrlmeyi bekliyor, peki ya Orta Doęu ve Asya'daki azgın ırkçı cehennem ne olacak?

Murray'ın sözleri, bir piyano'nun zarif notaları gibi yankılanır, egemen anlatıya meydan okuyan bir melodi rer. O, ikiyüzlülüğün capcanlı olduğu bir gösteride, iyi niyetli bireylerin, sahnede rollerini oynayan aktörler gibi, ikiyüzlülüğün kaprislerince yazılmış bir dramada nasıl yer aldığını gösteriyor. Sahne hazır ve ışık, anti-Batı duygularını savunanların takındığı maskeleri ortaya çıkaracak!